

ČUJTE NA PALCI.

Izhaja vsak četrtek. (Esce ogni giovedì) - Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Favelli 9. - Tiska Narodna Tiskarna. - Izdaj. in ogd. ured. FRANCE BEVK
Cena oglasa: 1 milim. visočine v štirin enega stolpa L. .80, za trgovske reklame, bančna obvestila poslana, vabila, naznanila, itd. vsaka vrsta L. 1.-
Celoletna naročnina L. 15.-. Za inozemstvo L. 22.50

Leto V.

GORICA, četrtek dne 4. marca 1926 - GORIZIA, giovedì 4. marzo 1926.

Št. 9.

Povejte nam zares, kdaj nehajta ples!

Kdaj se pust začne, to vemo, zdaj se neha, tega ne, včasih bil do pepelnice, kdaj v neskončnost baje gre.

„Ko o polnočji zakliče mojster plesa: „Zadnji ples“, bil je zadnji ples v pustu, to resnično in zares.

Bil je prvi ples ob enem tale ples za dolgi post, tam, kjer je norost končala, je začela spet norost.

Ko bo zadnji ples v postu nam po podu izzvenel, zopet ples za noč Veliko znova divje bo začel.

POREDNOST.

Na vratih neke trgovine je bilo napisano na tablici: Dobi se parfumiran klosel papir! Mimo je prišel mlad dijak in je pripisal: Ki diši šele po uporabi!

SPET TISKARSKI SKRAT.

V malih oglasih nekega časopisa smo zadnjič čitali: »Ljubi Toni! Joško! še vedno revmalizem irkal!

V ŠOLI.

Učiteljica: »No, Stanko, povej mi, kateri plič v Afriki ima peroti, pa ne more letati?«
Stanko: »Krepan orel.«

DVOGOVOR.

On: »Prisegam ti, da si moja prva ljubezen?«
Ona: »In Marija?«
On: »Oh! Je bila moja zadnja!«

PAMETEN IZGOVOR.

(V cerkvi.) Vi, šlišite, mašno knjižico držite narobe. Joj, saj res, ja saj pravim, li otroci mi pa res vse preobrnejo.

RIBNIČAN.

V vasi je izbruhnil ogenj. Ljudje so vsi prestrašeni letali sem in tja ter klicali na pomoč. Ko so prišli k sebi, so

pričeli gasiti. Prišel je pa tedaj mimo Ribničan. Opazoval jih je nekaj časa in nazadnje je rekel:

»Kar psitile, kua se bule pa martral. Mar vadnehajte, saj pr zadn liš se bo vagn sam u-slavu.

LJUBLJANSKI »FIJAKARJI«.

Prijatelj me je opozoril na visoke cene ljubljanskih fijakarjev. Zato sem najprej našal, koliko slane voznja.

»Trideset dinarjev«, je odgovoril fijakar.

»To je preveč!« sem hotel »glihati«.

Tedaj je nazaj pokril s plahito svojo Rosinanlo, škallasto kobilo in rekel: »Veste kuga, dajte mi deset dinarjev in le-cile peš!«

CISTE NOGE.

Učitelj: »No Mihec, vendar imaš čiste noge! Kje si se pa umil?«

Mihec: »Doma smo rezali repo, pa sem jo moral flačiti!«

OTROSKA BAHAVOST.

Rezika (županova): »Pri nas smo pa klali, pri vas pa ne!«

Urška (bajtarjeva): »Pri nas so pa strig umrli, pri vas pa ne!«

Gorica, dne 4. marca.

Presnelo, da rest Čuk na palci je zadovoljen, da je prišlo mrzlo vreme, ob enem je to tudi jasno vreme in so z vremenom vse liste lepe posledice, ki naredé Čuka veselega.

Dasi je vreme poslalo jasno, vendar v svetovnem položaju ni mnogo jasnosti. Pač pa je jasno to, da so zadnje čase Nemci v prepiru z Italijo malo vlihnili in se bodo najbrže premislili ter šli v poletju zopet v franah v Italijo. Prvič zato, ker drugje ne dobé Italije kot v Italiji. Drugič zato, ker je v Italiji cenejše kol doma in bi rad marsikdo celo leto živel v Italiji, delal pa doma. Tretjič bodo šli v Italijo tudi zato, ker imajo tako navado, zakaj v Švico, na Špansko, na Balkan, ne morejo ili vsi, ker bi ne imeli prostora.

V Italijo radi hodijo tudi jugoslovani, posebno ministri. Zdaj pa z laj se dvigne eden ali drugi in zapusli v Beograd na veliko začudenje politikov in časnikarjev, sede na vlak, ki odbeži proti jugu, ter izstopi v Rimu, kjer ga pričakajo zastopniki oblasli in ga lepo pozdravijo. Nalo ga peljejo v palačo pred Mussolinija, kjer se vrše prijateljski razgovori, katerim prisluškaje pozornost Evrope, ki nič ne sliši in izve, ker so slene debele in so gospodje, kar se liče prijateljskih načrtov zelo redkobesedni.

Po tem opravilu, pri katerem se poglobi prijateljstvo med obema državama, se odpelje gospod Ninčič v Pariz, kamor gofovo ne gre plesal, kakor ni prišel v Rim gledal spomenikov.

Tedaj Evropa zopet prisluškujé z napelimi ušesi in zopet nič ne izve, zakaj Pariz je še bolj molčeč kol Rim.

Le Nemcem je po teh prijateljskih sestankih malo tesno pri srcu, Čuku na palci pa tudi, ki ni mogel nič izvedeti o namenu prijateljstva, dasi je obletel vsa okna, ki so bila goslo zagrnjena.

Zato naj mi čitatelji oprosté. Čuk na palci.

Zakaj se erzeljski fantje no izražijo, da ljubijo domača dekleta? Zato, ker se bojé, da jih bodo drugi prevzeli.

SE ENA.

Nekoč je Ribničan šel skozi vas. Prišel mu je pa naproli pes, kateri je bil menda hud in brezsrčen. Prišel je lajali nad Ribničanom in se zalelavali vanj. Ribničan se hoče ubraniti nadležnega psa kar s kamnom ki je razstresen ležal po cesti. Prijel je tedaj za kamen, ali ta je bil primrznjen k cesti.

Razhudil se je Ribničan in rekel:

»Lajga zljudja, kamen majo prvezan, ps pa vakul letajo«.

UGANKA.

Kako visoko je treba poskočiti, da poskočiš 1 m više od Kreditne banke v Ljubljani? — Sploh ni treba poskočiti, ker Kreditna banka nihi tam ne poskoči.

Gumbi so vzrok.

»Pomislite, ko sem oblekel suknjo, katero sem zadnjič pri vas kupil, mi je počila zadaj na hrbtu.«

»To je bilo radi tega, ker so bili gumbi pretrdno prišiti.«

Ura - budilka pod kinko.

(Kranjska.)

Zgodi se samo včasih in še takrat zelo liho. Ampak Mici Kovačevi se je zgodilo jako glásno.

Šla je ta Mica Kovačeva v Trst. Morala je čez mejo. Letala je po pravice in polne liste en cel božji mesec in ko je nazadnje na uradu svečano obljubila, da ne bo prinesla nobene stvari v »kotrobani«, so jo pustili »čez«. Seveda, zraven si je mislila: »Čak te, zvile buče, bom že kupila kaj, pa bom skrila, da nihi zlodej ne bo dobil!«

Tako se je oborožila lušna tetka z vsemi pripomočki in se odpeljala »tja čez«. Ampak v pravi Trst, ne v listega — saj veste, no.

In je bila Mica v Trstu: Strašno lepe hiše, bar in branjevka s figami, morje in listi lepi možak, ki jo tako gleda — hm — šimi glavice in smrdljive ribe v trgovinah — ojoj ojoj..., Mici se je zmedla štrana.

»Ja, pa Mica teta niso kar tako«, je rekel nekdanj stric Mrgorač. Res, Kovačeva mali

se je kmalu umirila in opoldne je že vedela za glavno ulico in za policijo. To je pa že več kol brihtnost — ne?

Tako je spoznala Trst in tudi nekaj lepih spominov si je že nabrala n. pr.: 2 šivanki, 1 naprstnik, 10 cm ponarejene svile in še mnogo, mnogo takih znamenitosti.

Ampak kljub temu jo je denar še vedno tiščal, (teta je vendar pelična.) Ker se je bala, da bi otiščanec od denarja res ne bil prevelik, je sklenila enostavno, da si še kaj kupi. Toda kaj? Lačna ni, vina je tudi že precej pokušila, za slaraga je kupila cigaro — saj je še to preveč. Vsa zamišljena je šla, gledala, malo se tu pa tam nasmejala in pokimala in mislila in mislila...

Nenadoma se je ustavila pred veliko urarno. Vse se je blesketalo in žarelo, tiktakalo in zvonilo, bilo, brnelo... oh... Izza pudeljna se je smehljaj majhen možiček, ljubezniv in sladek, kakor meden štrukeljček. In v ta štrukelj je ugriznila Kovačeva Mica.

»Dober dan«, je ponižno pozdravila.

»O mamka, lep, dober, sre-

čen dan! Dolgo se že nismo videli, kaj gospa? Izvolite, želite, blagovolite, zahlevajte — kar hočete, visokospoštovanal«.

Možiček za pudelnom je hitel, kol da bi mu jezik gonila voda, mamica pa se je kar topila od samega počaščenja gledala, kimala, se smehljala, oh, kako lepo govori visoki gospod, ko da bi rožice sadili in taka prijaznost, uljudnost doma še gospod ne znaje tako.

»Želite ringeljček, lep, rumen, zelen, rdeč, rdeč — ojoj, seveda rdeč, rdeč, ko ste pa še tako brhka mamica. Ali pa bi mogoče radi urico, ki bje Krasno bje, prosim vas, miloslna, kol zvonovi...«

»Ja, pa bi dali gospod kakšno »vekarco...«

»Ja, pa ven, »vekarco« budilko...« in sta baranlala poskušala in je mož govoričil žena poslušala in se smehljala ter je bila kupčija sklenjena.

Tedaj pa je nenadoma uboga Miciko nekaj zbudlo, tako rečimo, kakor če stopi kdo na skrbno negovano kurje oko, ali če se v želodec zapiči kak kos lonca ali žlice — sploh tako nekako jo je zbudlo, globoko notri, seveda. Prišla je mise

— odkod neki taka grda mise — da »vekarca« ne sme čez mejo. Moj Bog večni, nebeški

Ne sme in ne sme, pa jel Vrag je vzemi, trikrat, namreč mejo. Ampak Mica Kovačeva je bila modra in zvila. Svojo bolečino je razkrila sladkemu gospodu za pudelnom. Plemeniti gospod, ki je bil na vse strani prijazen in postrežljiv, tudi se da ni zapustil svoje cenjene odjemalke. Poklical je svojo blagorojeno gospo soprogo in ta je vzela »vekarco« in Mici zgornje presvetle sobane. Čez nekaj časa je prišla Mica nazaj brez ure.

Dan se je blizal svojem koncu, Mica je že sedela na postaji in se zadovoljno muzala, češ, bom vas pa lel! Čez dobro uro se je že zibala v vlaku in obraz se ji je še bolj raztegnil na smeh.

Postaja na meji, Mica precariniki: »Samo male stvarice gospod. Šivanke, naprstnik cigara, to je vse!«

»No dobro, mamka, kar na prejl«

Tedaj je počilo. Kot strela je prečistega neba. Nekje okoli dobrohotne mamke je začel strašno drdrati in zvoniti. »Drrrrrrrrrr...«

Mamica je bila v svetem strahu, vrtela se je, plesala cariniki so se smejali, potnik so obstajali, pod mamično kinko pa drrrrrr... Sveto peklo.

Mica Kovačeva je začel jezkali, kleli, molili... vse

očela, kar je mogla. Peklen-
ki urar ji je v preveliki prijaz-
nosti navil »vekatco« na zvo-
čenje in sicer ravno na listo
to, ko se je treba pokazati
carinskim uradnikom. Seveda
zlodjeva naprava se je
prožila in začela svojo glas-
bo pesem. Joj sramota in sra-
ma in jeze, jeze. O ti preklicani
vedeni štrukeljček, kako si bil
zl. Mica si je polomila vse zo-
be. Da bi dobila urarja — uh ...
ješprenu ga skuha in pozob-
e s kostmi vred.

Brrrrrrrrrr je brnela bu-
lka skoraj čelrt ure, končno
Mico le preveč jezilo in ko-
rajzno je segla po uro in je
magoslovno treščila med
mnogoštevilo gledalstvo. Da
bila jeza še večja, je kol na-
šče tedaj ura nehala zvoniti.
Mico pa so s posebno častjo
ovabili na urad.

Tako se je končala nesrečna
ujza srečne Mice. Domov je
išla čez dva dni in iz same
je je najprvo nalokla svoje-
ga možička. Polovali v Trst jo
kar minilo in tudi carnikov
hotela več vleči.

NAROČILO.

Zena: »Gospod slikar, rada
imela sliko mojega moža?«
Slikar: »No, in kje je vaš
mož?«
Zena: »Ah, nesrečnež je
mrtev?«
Slikar: »Po tem imale golo-
vo kako fotografijo?«
Zena: »Ah, žalibog, tudi nel-
pač pa njegov polni list, z na-
ančnim opisom njegove o-
sebel.«

KJE NAJBOLJ CUTI.

Stric je vprašal mojega
sinčka.
»No, Mirko, ali si kdaj te-
pen?«
Mirko: »O ja!«
Stric: »No od koga pa, od
ala?«
Mirko: »O ja!«

Stric: »Od mame ljudi?«
Mirko: »Tudi.«
Stric: »Od gospodične učil-
teljice ljudi?«
Mirko: »Od te še posebno!«
Stric: »Pri kateremu te pa
najbolj boli?«
Mirko (ves začuden radi
stričeve radovednosti). »Pri
sebil.«

**POROČILO V CASOPISU
GROZNA NESREČA.**

Predsednik abstinenčnega
kluba »Voda« je v pijanosti
zabredel v gnojno jamo in se
je na žalost tam zadušil.

**KAKO JE ČASTILJIVA
DAMA KUPOVALA ČEVI JE.**

»Prosim, rada bi dobila čev-
ljet« je vprašala dama v pro-
dajalni.
»Koliko številka?« Slevilka
365. Tle so! »Ah, prosim, ali jih
lahko pomerim?«
»Pa shj vam pravim, da so
številka 36!«
Dama pa odgovori: »Ah ve-
ste, pri nas imamo dve velikosti
za številko 36. Eno za številko
36 samo, eno pa za številko
40!«

**Be in b k ali; Metode in
njihove posledice ljudsko
šolskega učitelja.**

Tako sem neroden, odkar
sem poslal ljudsko-šolski učil-
telj. Neroden sem bil že prej
kot človek, ali zdaj kot pe-
pardon, sem se zarekel ... sem
še bolj. Včasih v resnici ne
vem, ali se mem mešni, ali mo-
jim otrokom. Včasih se mi zdi,
da imajo oni prav, ne pa jaz!
Resnično pa je, da učim na
čisto napačni podlagi. Sem
zelo skrupolozen človek in se
držim do pičice natančno opih
metod, odnosno onih paragra-
fov in odstavkov, ki sem se jih
nekoč drgnil na pamet, z roka-
mi davajoč lakd po hlačnih ter
s cigareto v ustih in z mislimi
tam daleč za gorami, devede
deželah. Sem lak pedant, pa iz
različnih razlogov, ki jih pa lu-
kaj ne bom navajal ... Kajli
vsak človek je lačen, kadar ni
sill ...

Naprimen kako težko je učiti
dvojezično, ali pa celo troje-
zično abecedo v prvem razre-
du ljudske šole! Če še tako
dremnujem, se morem se do-
misliti, kako bi znašel metodo,
po kateri bi otrokom mogel
razložiti, da se pravi naprimer
b po slovensko be, po italijan-
sko pa bi. Otrok se tako zme-
ša, da mi neprestano trobi
bibe-bibe-bebi. Slovenski c se
zgovori ce, italijansko ci (či) ...
kam bom pa potem postavil
slovenski či? Saj otroci ti ne
verujejo in so tako zmešani,
da porabijo po uri vsa klobuke
in kape v šoli, ko pa se vrnejo,
pa glave doma! Kaj pa šele
različni g slovenski in gi itali-
janski, zlasti, ko imam potem
še slovenski ži ... To so tako
temeljne težkoče, da se jim
človek se privadi in mislim, da
bi moral spisati najmanj 10 pe-
dagogik in drugih knjig, ki raz-
pravljajo o metodah poučevan-

Sramota.

ŽUPAN. »Sramota«! Tone in naš Nace sta se slepla v go-
stilni. In mesto, da bi bil ubit vrček, se je Nacetu razbila glava.
Sramota zame in za celo občino.»

Dvorec na deželi.

(Dalje.)

Starec: In ravno tu?
Janko: Da, ker mi delate vi družbo,
adar ni nobenega!
Starec: Kaj pa, če jaz lega nočem!
Janko: No, če nočete vi, potem pa
očem jaz! Oj! Koliko let že prihajam
sem izvrševati svoj poklic! Oh, ali ne vi-
dite?! Obzorje prižiga svetiljke v svojem
svetšču in Apolon sam mi pomaga!
Starec (sam zase): Oh jaz revež!
Kako bi se ga rešil?
Janko (opazuje): Hola! Ali ne vidite
kekega gospoda, ki prihaja sem?
Starec: Da, seveda ga vidim! No in
kaj je?
Janko (ves vesel): Čujle, k nam gre!
nam! Oh, končno vendar: k nam!
čujle:
Joj, oj joj! Oči sijaj,
tvojih ustnic kras,

vodi me v nebeški raj,
boža lvoj me glas!
Starec (ga skuša zadržati, pa za-
man): Ah, prijatelj, ali me morete »oča-
rovali« na kakem drugem kraju?
Janko: Holal ... Tu je moje stalno
meslo, kjer ...
Starec: Koliko navadno naberele,
če pojele tu?
Janko: Oh, mnogo, mnogol!
Starec: No, na primer?
Janko: Najmanj dvajset lir!
Starec: No, lorej, vzemite, tu jih
imale, samo za danes pojdite proč!
Janko: Kaj pa mislite, da bom jaz ...
vaš prijatelj! (Izleza roko.)
Starec: Ah kaj! Vzemite vendar!
(Mu da.)
Janko: Ne, ne, res ne! ... (Vzame.)
Golovo vam je silno, kaj ne?
Starec: Bodite prepričani!
Janko (odide pojoč prejšnjo pes-
mico.)

Starec No, hvala Bogu, da je odšel!
Tak norec! Stalo me je sicer dvajset lir,
a nič ne de, samo, da sem se ga rešil!

V. PRIZOR.

Mirko in Starec.

Mirko: Najponižnejši sluga! Ali vi
ste golovo naš novi gospod sosed, gos-
pod Starec? Neizrečeno me veseli, da
imam čast ...
Starec: Da, vaš »najponižnejši slu-
žabnik!«
Mirko: Oproslite, da sedem poleg
vas! To je namreč moja navada! Veste,
grem vsako jutro tako-le za kako urico
na izprehod! Tu je navadno moje stalno
počivališče. Z rajnim gospodom lega
dvorca, Bog se mu usmili za dušo, sem
presedel nešteto uric tu v zanimivem po-
govoru. Mislim, da bom tudi z vami ... če
bi bilo mogoče ... in če vi umrete kar pa
Bog obvari, saj ste še mladi ... se bom
moral zadovoljiti z vašim naslednikom,
zato veste, ker mi je govorjenje prepo-

ja dvo- in večjezične abecede, če bi hotel imeli kaj uspehal.

Ali kaj, ko sem v zosu že pri poučevanju slovenske abecede Naprimer: Lep pomladanski dopoldan je ... pravzaprav je že popoldne, ker smo pri zadnji uri od poldan do enel ... Vidi se, da smo že vsi utrujeni, jaz in moji učenci, ki zehajo, polegajo po klopetih, bulijo v okna in čakajo le trenotka, kdaj bo šolski sluga pozvonil... Lačni so! Tam v zadnji klopi pobira nekdo pod klopio bogve kaj, kmalu ga zapazim, kako gali v usta Irdo škorjo in se skriva cel za sosedov hrbel. Jaz ne vidim, kaj bi, saj se re-vež že dovolj Irudi s svojo škorjo!

Trudno in leno primem za kredo in razlagam na deski:

»Tole je bi« Izgovarjam vedno pravilno slovensko be. »Tole je cte), tole je dfe), tole je gte), tole je pte) ... No Jurček, kako se čila lo?»

Jurček pogoltno trikrat sline, nato šele se zbudi, vslane, se odkašlja, nato odpre širi sekunde prej usta in šludira ter čila:

»To se bere, to se bere: be, ce, de, ge, pe ...«

»Bravo, Jurček. Ti si priden! Sedaj pa beri to!»

Napišem mu: babica.

Jurček si lomi grlo in jezik.

»Beabeiceal«

»Ne tako Jurček. Poglej dobro črkel« Ta prva je?»

»Be!»

»No vidiš, to je že be, ali ni be, to je b', b'!»

Jurček zazija še bolj in odpre usta, da se mu vidijo vsi črni zobje!

»No, Jurček, ali ne slišiš, to ni be, to je b'. Čakaj, kako pravimo po domače biku?»

Jurček me presrašeno gleda in že mu lezejo solze v oči.

»Biku?... Biku?... Ne vem!»

»B'kl« se zadere iz zadnje

klopi lenuh Pepe s polnimi usli, v katere je prej galil Irdo škorjo.

»Tihol ... No, vidiš ... B'k pravimo po domače, da ... Reci torej b'kl«

»B'k...« ponovi Jurček.

»Vidiš tako: b', b'k ... Torej kako se bere polem?»

Jurček bere: »B'kab'kic'ka«.

»Jurček; Jurček! Saj to se ne bere b'k ... b', b' ... se bere. Beri še enkrat!»

»B'ab'ic'at«

»Ne b' ... b ... b, meliko, da se komaj sliši!»

Jurček me začudeno gleda, človek misli, da je v deliriju in prepričan sem, da je uverjen v svoji otroški duši, da se mi meša ... In prav ima! Nato se spusti v jok in pololažili ga moram, da ni tako hudo, da se bo že navadil!

V resnici ne vem, kako bi začel! Sem tako nalančen, v meni je premalo talenta za poučevanje abecede, kajli ljudi za to mora imeli človek talent, zmisel, originalnost, iznajdlji-

vost melod! Zaman se trudim in se jih kar bojim teh otrok! Kaj šele, da bi poučeval še več jezikov. In kljub temu hoče človeški rod postati lako učen, da mislijo že v prvem razredu ljudskih šol poučevali deset jezikov.

Oh, uboga moja glava!

NA SODNIJI.

Preiskovalni sodnik: »Obloženec, ali ste sam izvršili vlom?»

Obloženec: »Da, gospod sodnik. Veste, če se pri lakem delu človek zanaša na drugega, ne more vedeti nikdar dovolj, če je pošlen!»

V PRODAJALNICI.

V neki večji prodajalnici lela gospod ves zmešan po vseh sobah in nekaj išče. Tedaj ga vpraša nek kupec:

»Vi, ali kaj iščete?»

»Oh, ženo sem zgubil!« odgovori nervozno gospod.

»Žalne obleke ... o polem se kar polrudite navzgor po stopnicah!»

Moderna smrt.

»Kaj pa je pojedel, da je crknil? Strup?»
»Ne. Našo mamó je obliznil.«

trebno, neobhodno prepotrebno. Govorenje je dar božji! Šlon je sicer res ogromna žival, toda ne zna govoriti! Orangutan, moj dragi gospod sosed, je opica, ki dela vsakovrsne neumnosti in včasih bi prisegli, da je človek, a ne zna govoriti ...

Starec: Ne zna, ne zna, seveda ne zna!

Mirko: Toda jaz, predragi gospod sosed, jaz pa znam govoriti, jaz!

Starec: Vidim, vidim!

Mirko: Z dovoljenjem! (Pije.)

Starec (jezno naliva.)

Mirko: To je moja navada! Ah boste videli! Jaz vam osladim te žalosne, samotne dneve! Toda ne smete misliti, da me ne bo sem, če bo slabo vreme! Oh, našo rotno! Jaz grem na izprehod v suhem in mokrem, če dežuje, ali sneži! Večje, obujem si visoke škornje in naj bo še malo biala ali snega na cestli, jaz pridem in obiskat svojega prijaznega soseda!

Starec: Zelo lepo, zelo lepo! Toda žal, kadar bo slabo vreme, ne boste našli »zelo prijaznega« gospoda sosedu na tem kraju!

Mirko: Ah! Tedaj bom pa stopil kar v hišo! Saj vem! Na desni roki je sobica, ki jo je zeleno pobarval Tomaž, saj ga poznate Tomaža, kaj ne? Tam je navadno prebival pokojni, Bog mu daj večni mir in pokoj in njegovi duši večno zveličanje. Oh, kolikokrat naju je prehitela noč v prijetnem pogovoru, ne da bi vedela, kdaj! Govorila sva o vojni, o miru, sreči, nezgodah in nesrečah, o politiki, poljedelstvu, fiziki in filozofiji, o anatomiji, dvobojih, igrah, plesu, gledališču, industriji, trgovini, modi in oblekah ...

Starec (si lišči ušesa): Oh! Oh! Za božjo voljo, gospod! Moja ušesa in vaša pljuča!

Mirko: To je moja navada! Moja pljuča so vam vedno na razpolago. (Pije.) Oh, če bi ranjki, Bog se usmili njegove grešne duše v vicah, mogel še doživeti

NESTOR

SLOV. DRAM. UMETNOSTI

Ker so Ljubljančani tako hvaležni ljudje, da nočejo pozabiti spomenika nestorju slovenskih igralcev in velikemu umetniku, mu ga postavi Cerar na palci. Bajje je pa dobil v svojem jubileju toliko lorberov, da ga bo lahko kahal na žub do prihodnjega jubileja.

PAMETNO POGRUNTAL.

Mali Jurček je moral za domačo nalogo napisati deset besed s končnico »ic« ... Z Jurčkom je pisal polic, klic, čelkoma je pisal polic, klic. »nato jo je kmalu pogruntal. Ker pričel pisati: Janezov stric, Toncov stric, Jakobov stric, Maričkin stric, Pepetov stric, moj stric, tatov stric, mamov stric itd.«

NA RAZSTAVI.

Oče: »Vidiš, to je centar napol človek, napol žival!»

Sin: »Afa, povej mi no, kaj kje spi, ali v postelji, ali v hlevu?»

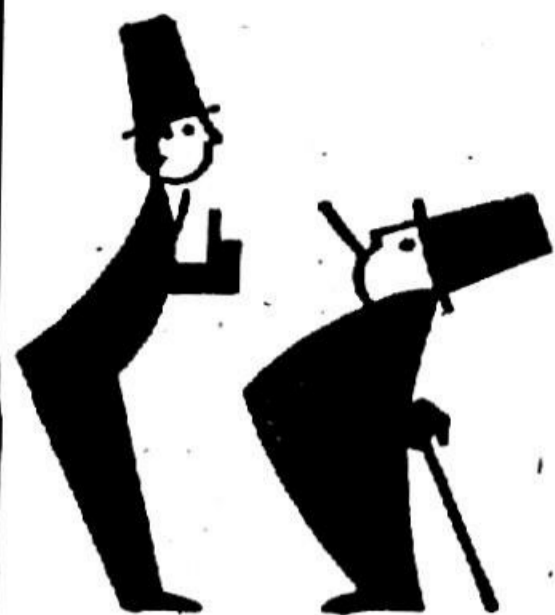
kak lak večer, visoko bi opeval moji pljuča!

Starec: Toda jaz, gospod ... ne boste užaljeni ... odkrito vam povem svojo slabost ... da zelo malo govorim ...

Mirko: Oh, nič ne de. Bom pa zato bolj govoril! Vi lahko samo poslušate!

Starec: Toda jaz vas pravzaprav poznam nel!

Mirko: Oh, za božjo voljo! Ali vam nisem povedal, kdo sem? Oprostite! moja raztresenost in pozabljivost! To je moja navada! Imenujem se Leopold, Rudolf, Viktor, Karlo, Jožef, Mirko in Aljoša plemeniti Repež. Toda, čujte raje vsi! Moj oče je bil v svojo nesrečo najmlajši sin. In da ne bi bil svoji družini napoli, je prekrstil v gospoda Lup-a. Ne morem ravno reči, da ni zadel lerne, ko se je poročil z neko prodajalko pečenega kruha. Hodili smo po svetlu mnogo kraljev, da si ogledamo tudi sence na Kitajskem!

areem Sv. Lukeža.

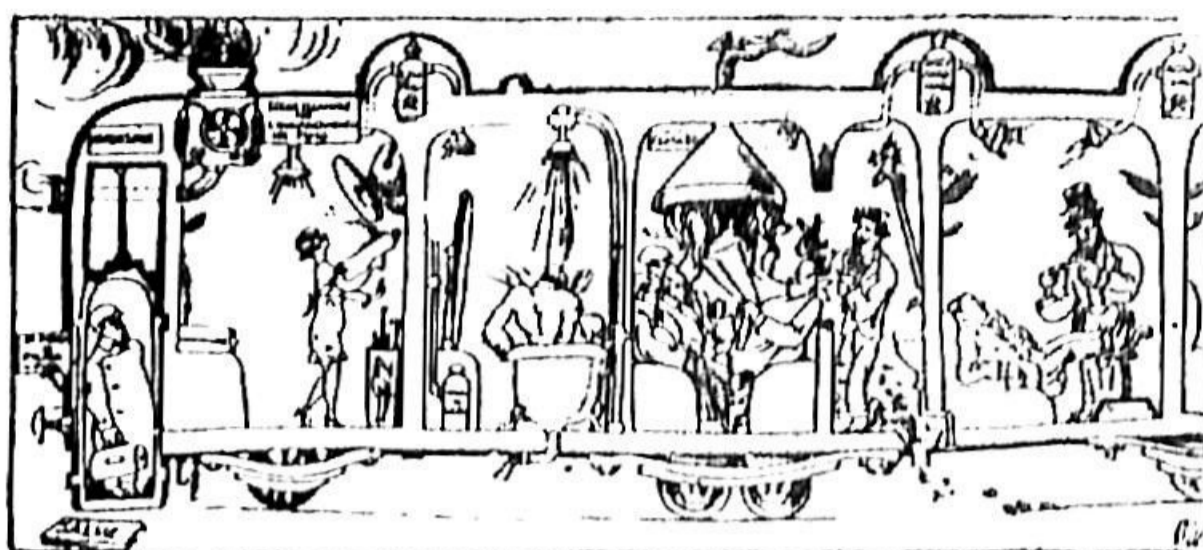
Ko sem bral vaše žalosno pismo v Čuku, sem se hitro zabil v vaše kralke las. Kajli z nimam nili kratkih las, ampak luno na svoji glavi. In ta moja luna nujno potrebuje sočale trave. Kajli nočem, da mi veli pri mojih 35 letih. Torej me je vendar enkrat posretilo, da se je ena duša spomnila name. Jaz namreč nimam samo dve napaki kol zahtevate vi, ampak kar štiri, da sem popolnoma golov, da me radi tega ne zavrže, ker sem boljalejši kol zahtevate od mene. Jaz sem namreč trikrat na dan pijan, trezen pa še takrat

ne popolnoma, kadar vslanem. Zeno se upam lepsi po 26 ur na dan in sicer brez prenehanja, če ona to ulrpi, če ne ji bom privoščil tudi malo počilka. Na mesec ji bom dal slo lir, za ta denar mi bo morala dali petkrat na dan jesti in če mi zmanjka denar za pijačo,

ludi še kakšen krajcar povrh, da o obleki ne govorim.

Pa se ni treba bali, zakaj prišparala bo mnogo na razsvetljavi, ker moja pleša sveli noč in dan kol največja žarnica in je sploh ni mogoče ugasili. Moj nos pa mi ludi lako rdeče gori, da bo lahko spekla

Moderni železniški vozovi.

To je nova praktična iznajdba. V vagonu se boš počutil kakor doma. Moški bodo lepo udobno sedeli, pili, kadili, jedli, brali časopise, ob enem jih bo brivec, bril, strigel, okopal se bodo lahko v lopli vodi in vživali vse udobnosti, kakor jih še doma nimajo. Zenske pa se bodo lahko umile, počesale, parfimirale. Do zdaj so prišle z voznje vse kuštraste in umazane, od zdaj bo narobe. Kdaj stopijo novi vagoni v promet, še ne vemo. Pravijo, da ledaj, ko bodo stari vagoni lahko oglojeni, da bodo sami od sebe razpadli.

klobaso na njem. Le masli nimam, to naj pa prinese ona s sabo.

Imam ludi lepo navado, da hodim po polnoči po vseh štirih, samo, da ne delam ropota vsled izgube ravnotežja.

Fotografije mi seveda na ta način ni treba pošiljati, ker sem iz opisa lako jasen, da se bralcem golovo blišči vsled moje pleše in si predstavljajo Tarzana, ko me vidijo prihajati po vseh štirih domov.

Če me želiš, moja draga, piši mi čez hribe in doline, ali pa kar vzemi vse, kar imaš, poveži v culo in pridi po najhitrejši polji k meni, da te objamem in na svoje srce vzamem.

Pika Spika.

LEP PRIJATELJ.

Prijatelj Mačkovič: »Ti, sveluj mi, kaj naj naredim. Poročili se moram. Imam pa na izbero bogato deklico, ki jo pa ne ljubim ter ubogo, ki je kraljica mojega srca, ali kaj, ko nima nič?«

Prijatelj Miškovič: »Veš kaj, poslušaj svoje srce in poroči ubogo, ki jo ljubiš, mene pa lahko potem z bogato seznaniš!«

500.00 Lir! Zlata verižica! Čajna garnitura iz stekla ter 50 drugih daril!

RAZPIS NAGRAD

Odbor knjiž. zadr. „Goriška Matica“ v Gorici je na svoji zadnji seji, ki se je vršila preteklo nedeljo 21. febr., sklenil soglasno:

Vsi naročniki na knjige „Goriške Matice“ za l. 1927, ki izidejo začetkom meseca oktobra t. l., se udeležijo žrebanja. Vsak izlis koledarja „Goriške Matice“ bo številjen na prvi notranji stranici. Koncem meseca marca prihodnjega leta se sestane v to izbrana komisija v svrhu žrebanja, številka koledarja „Goriške Matice“, ki bo KOT PRVA izžrebana, dobi bankovec za 500.00 Lir. Druga izžrebana št. koledarja „Gor. Matice“ dobi zlato verižico. Tretja številka elegantno namizno garnituro za čaj iz stekla. Nadaljne izžrebane številke dobé: razne kipe, slike, knjige l. l. d. Lastnik one številke koledarja „Goriške Matice“, ki bo izžrebana, bo moral poslati dotični koledar upravi „Goriške Matice“ v svrhu natančne ugotovitve pravilnosti številke, nakar se mu še isti dan vroči dobiček.

Tako se glasi sklep odbora književne zadruga „Goriške Matice“. Zato pa: Priglasite se takoj pri gg. krajevnih poverjenikih kol naročniki na knjige „Goriške Matice“ za leto 1927. Poleg štirih lepih knjig, katere dobite za borih L. 5.-, (Jugoslovani za Din. 25.-) lahko dobite, če boste izžrebani, še L. 500.- zraven, ali pa zlato verižico, ali stekleno namizno garnituro, ali kak drug krasen dobiček. - V krajih, kjer ni poverjenikov na knjige „Goriške Matice“ naj se zglašijo zanesljiva in agilna oseba osebno ali pismeno pri upravi „Goriške Matice“ v Gorici, Via C. Favetti št. 9 v svrhu nadaljnih obvestil.

Goriška Matica izda za l. 1927 sledeče knjige: 1. **Koledar** bogato ilustriran, 2. **V zdravih in bolnih dneh**, zdravniška knjiga, spisal dobroznani goriški zdravnik dr. Just Bačar. Ta knjiga izide v štirih snopičih 3. Humorističen roman **Pasja dlaka**, spisal znan goriški humorističen pisatelj Damir Feigel. 4. **Naši kraji v preteklosti**, zgodovinske črlice. Naročnina na vse štiri knjige znaša L. 5.-. Kdor doplača L. 2.-, dobi še peto krasno knjigo **Sv. Frančišek Asiški**.

Na delo za „GORIŠKO MATICO“!

Poljub - zločin.

(Spisal Karlo B.)

»V Turinu je bil pred nekoliko dnevi obsojen zaljubljeni parček na globo 50 lir, ker sta se poljubila zaljubljenca na cesti, predno sta se poslovilav.

(Iz časopisov.)

Gospodu Brzemu se je dogdil čudovit slučaj v onih časih, ko je užival še sadove svojega »ledih« štana. Vročje se je zaljubil v mlado, brhko, svojo današnjo grdo in težko slabšo polovico. V natančnejšo označbo moram povedati, da je gospod Brze pravo živo nasprotje svoji današnji težki prilogi, ki tehta čez kvintal.

Ali takrat bili so časi ljubezni in mladosti, garlrouž in rožmarina ter federpušelca za klubom. Ljubezen je bila tako velika kot gora, globoka kot morje in široka kot širno rusko polje ter nežna kot je danes prepirljiva. Njegova Marička je bilo brhko dekle, v prsih ji je brstelo, kar bo pritrdil še danes gospod Brze, ker pravi, da ima zelo dobra pljuča, katerih najznačilnejši podaljšek je pa jezik! Srčece pa ji je tako pritrkavalo, kot pritrkavajo zvonovi na veliko nedeljo! Tudi Brze je bil takrat tako lep fant, kot je danes grd; nos je imel raven, danes se mu pa že za vsako tretjo besedo navzgor zaviha. Ušesa pa je nosil pokoncu kot zajec, dočim mu danes širle navzven kot mlademu teličku, kar je posledica močne roke njegovega domačega sodnika.

Torej bili so vsi podatki, da sta se zaljubila drug v drugega. V lepi aprilski noči, ko se mačke ženijo, mačk pa je bilo polno mesto, sta se vračala domov razpoloženja dobrega in židane volje, melanholičnost jima je sedela samo v želodcu ... lune ni bilo, skrila se jima je, ker je luna še nedolžna in zelo sramežljiva, ter včasih kot stara babica zameže z enim očesom. Ni bilo še pozno zvečer, ko sta se prizibala lirčno nav-

dahnjena v mesto in kavalirski Brze je spremljal svojo ljubezen domov po ozki in temni ulici.

Pri vratih ... v temi ... bila sta sama ... sta si dala zadnji poljub. ... Zgodilo pa se je, da sta prišla ravno po listi ulici dva orožnika. In enemu izmed njiju se je zahotelo, da bi pokadil zadnjo cigareto »popolare«, ki jo je kupil za zadnji groš svoje zadnje mesečne plače. Ker pa imajo vžigalice tako lastnost, da zagore, če se jih prižge in so ljudi v tem slučaju bile dosledne svoji naravi, se je skrili in vlihotapljeni poljub odkril in postal javen ter pohujšljiv, golovo, ker je privabil slino v usta očes postavil.

Poljub, ki je bil v temi nedolžen, dovoljiv in popolnoma pravilen, se je takoj ob svitu vžigalice spremenil v pohujšanje javne morale in postal kazniv po tem in tem paragrafu državnega zakonika ... Torej, stvar se je izvršila tako-le. Zaljubljenca, mesto, da bi šla vsak na svoj dom, sta morala pod časno stražo dveh orožnikov na orožniško postajo, ker sta bila obsojena, da sta se nemoralno vedla na cesti. Drugi dan sta prišla pred sodnika.

V sodni dvorani se je vnela vroča debata o tem, ali je poljub kazniv in kdaj! Torej, kdaj poljub ni kazniv:

Na postaji: Moj Bog na postaji! To se pravi, da se na postaji lahko poljublja, kolikor se hoče! Sinček lahko poljublja

mamico, kadar odhaja v šolo, papā svojo zavaljeno soprogo, kadar odpoljuje, bral svojo sestiro in sestra svojega brata, naravno tudi bratranec svojo sestrično! Sploh vsakdo, ki čaka na vlak! To so poljubi, ki žive in se reče pod zaščito javne morale in niso kaznjivi ter dovoljeni! Seveda se lahko poljubljata tudi ljubimec in ljubimka, ko lahko rečeta, da sta bral in sestra, in nazadnje smo vsi bralje in sestre po Adamu in Evi ... Se lažja je stvar s sestričnami ... lahko smo si v žlahli v devetnajstem kolenu, v žlahli smo in imamo pravico do nedolžnega poljubal in kdo ne ve, da je sestričen in bratranec največ na svetul! Lahko poljubi tudi zakonski mož zakonsko ženo, čeprav ni njegova, če se zna zlagati, da je njegov! Torej stvar z nedolžnimi poljubi na kolodvoru bi ne šla tako lahko in pravilno, ker bi se ponarejali ter postali tako nemoralni poljubi moralni! Zato bi bilo najbolje, da bi država ustanovila novo varnostno stražo, ki bi imela nalogo pregledovati izkaznice sestričen, bratranec, mam (ker zgodilo bi se tudi lahko, da bi se mama poslavljala mesto od svojega sinčka študenta od svojega nezakonskega moža, kdo ve, študenti so lumpi), alov in drugih žlah!; seveda v tem slučaju, bi morali nositi vsi ti svoje izkaznice, ki bi jih izdajal zopet nov urad, ki bi imel svoj sedež na ministerstvu sorodniških zadev, ki postajajo

dandanes že tako mnogoštevilne! Torej treba bi bilo novega zasedanja vlade, da izdaj nov zakonik in razpravlja tem oziru ...

Dovoljujejo se poljubi tudi hiši, torej pričeni na pragu, kjer se zopet lahko poslavljata mož in žena, sestrična in bratranec itd. Seveda, ker bi se lahko tudi tukaj vršilo kontrabandarsstvo, bi imela zopet druga skupina Varuhov Nedolžnosti in pobijalcev nedovoljenih poljubov nalogo, da pregleduje izkaznice (če bo kdaj kakih nezadovoljni zakonski polovici obviselo oko na očesu su poslave za sorodniške zadeve, ne morem pomagati!)

»Niso pa dovoljeni poljubi in se morajo smatrati kot zločin, ki je kazniv po tem in tem paragrafu, številka 1a in 1b oddelek oni in oni zakonika, ga izdaja ministerstvo za sorodniške zadeve, ki se dogajajo sredi ceste po dnevi in po noči; izjemoma se dovoljujejo po noči tudi listi, če jih ne vidnikdo ali pa, če se prosi za dovoljenje. Prošnjo se mora odposlati naravnost na ministerstvo, ki jo potem ali ugodno ali zavrne, kakor je že osebamadeževana ali neomadeževana. Vlačugam in takim posebnim nemoralnicam se dovoljujejo, ker so itak že oskrunjene, to pa radi tega, ko naloga novoustanovljene državne ustanove je: ohranjanje nedolžnosti! Za osebe, ki jim je dovolil prosti poljub po noči v temi, so v vsakem mestu odmerjeni gołovi prostonajrajši po starih tradicijah drevoredi in parki, morskabrežja in sprehajališča ter temne in zakotne ulice! Na ta način je vživanje poljuba sistematično porazdeljeno, zadostivši tako morali in ljudstvu!

Se glasi konec zakonika, ga je predlagal na sodnji advokat Nebodigatreba ...

Stvar se je končala tako. Gospod Brze je kazniv po paragrafu tem in tem, številka 1a in 1b ter oddelek oni in oni zakonika, ki se bo šele seslavil in izdal, kakor hitro vlada privoli v ustanovitev novega ministerstva za sorodniške zadeve in sicer iz sledečih razlogov:

1. Poljub se je vršil na ulici po nočni uri.
2. Obloženca nista imela izkaznice ne, da sta bratranec sestrična, ne da sta mož in žena.
3. Nista stala na pragu svoje hiše, pač pa pet stopinj proč.
4. Hiša sama ni njihova last, ker gospodična Marija Kukuljan je le v drugem nadstropju, kjer ima sobo v najemu.
5. Poljubovala sta se pri praznani vžigalici ter tako vzbujala pregrešne želje dvema d

Strahovito.

»Torej vi niste dobili dednega, ampak samo osebno plemstvo.«

»Strahovito! Pomislite da imam zdaj kot plemenitaš neplemenite otroke.«

...nima stražnikoma ter jih
 ko molila v njihovi službi.
 Radi teh pelih točk, proli ka-
 um poslavljala obložena le-
 o olajševalno sredstvo, Irđi-
 v, da je bil poljub zelo hla-
 n, ker sta se ravno prej ne-
 lko sprla, kar pa reče lahko
 ik, sta obsojena na 500 di-
 nev globe, ali pa na dva
 seca težke ječe, pa ne sku-
 i, pač pa ločena!
 ako sta torej plačala kazen,
 spod Brze in gospodična
 irička Kukuku, že zato, ker
 sta hotela biti ločena. »Veš
 ko te imam rad«, je rekel g.
 ze, ko je kavalirsko sam
 učal kazen«, da če bi nama
 volila, da presediva skupaj,
 se dal s teboj zaprelil«

Slabo vidim, slišite noter,
 šel po cesti sem en dan,
 pa zaletim v njega noter
 rečim: Janez, dober dan!

Jaz od blizu le pošpegam,
 če zares je Janez ta,
 lasje moški, jaz pa zbežam,
 da m' je duša v hlače šla.

Pa poslušaj, Zan ti ljubi,
 kaj je bilo to z'ama strela,
 od vrh kapota glava »puba«,
 kje pa se je ta le vzela?

RAZGOVOR

Ema: O, vndr da l' videm, ki
 te nsem vidla lorko rajla. Ka-
 ku, l' še bolju noge od pusta,
 ki si plisala? Mene je komplu,
 vse noge mi je popešlou.

Kristl: O, jest sn imla lan
 balarina, da prou neč me ne
 boli, laku je feisl lish Franch,

laku zna plisal, ku naša barka,
 kadar ju naš Tone vesla.

Ema: Ej, saj praven jest, li si
 žlir konfinta. Li se lahko držiš,
 ki je lip.

Kristl: Sej Buh vari, če ga ni
 bi držala, ni bi lahko ušou.
 Sn ga klicala h nam, mu sn
 skuhalo kofe in sn mu sevrila
 nu malo zeračov nu polute je
 bu vesni

Ema: Tista igralka, ki je igra-
 la po lahjansko, kej ima kašm-
 ge fantla?

Kristl: Kapej, ku ga ima, mo
 še kašmga, je lip, je bogal nu
 galant, ima dvamitrideset lau-
 ženl

Ema: Orpo, kašna strča, ja
 pej Buh p dej, sej je lejsl pupa

Kristl: Sej je ledi muj Fran-
 ch lip nu bogal

KDO JE SREČNEJŠI?

Kdo je srečnejši, ali mož, ki
 ima šest milijonov, ali oni, ki
 ima šest hčera?

Oni, ki ima šest hčera. Kajl
 milijonar želi vedno več, mož
 s šestimi hčerami pa ima za
 celo življenje dovolj!

DELI JIH JE

»Kohko kloful ste dali ložni-
 ku?« je vprašal sodnik zato-
 žencu.

»Eno, gospod sodnik!«
 »Kako to, on pa Irđi, da jih
 je dobil pet!«

»To je pa lako, gospod sod-
 nik: Bika je le ena klofula, ali z
 ozirom na njegovo telesno
 šibkost, sem mu jo dal v petih
 obrokih«

Cizara Frak.

Čukovih jaz sem stric
 in pišem se Cizara Frak.
 Tajen me kliče klis
 po svetu namerjam korak.

Hodim od Trsta pa do Gorice,
 gor do te Soške, Bovške kotline;
 Pivčan mi daje jesti potice,
 krepek Gorenjec mastne svinjine.

Tja v Maribor se hodim hladit,
 v Ameriko morje me jen.
 Se grem vipavca včasih napit,
 če hočem pijan bit, pa hrica.

Turoben in žalosten nisem nikdar,
 sreče pa vendar nikoli pijan;
 za čas ta presneti mi dosti ni mar,
 ker vem, da za nočjo že prišel bo dan!

Smeh prodajam jaz okrog:
 »Kdo ga kupi, kdo ga proda?!«
 Motovilastih sem nog,
 ker iz kmetov sem doma.

Težki so časi, res,
 pa kaj bi se jokali vsi!
 Treba veselja, da ko kres,
 svetli v te črne noči! ...

Pravijo.

Pravijo pri sveti Katarini gori v Do-
 line, da je napravil Čuk zadnje dosti
 čundra in ropota. Tistih parov, ki se
 pri Šumnu zbirajo, so naštel nič manj
 kot 10. Čuk pa je videl samo enega.
 Oh!

Pravijo tudi, da so Dolmci posebno
 Dolinke strašno »firbene«, kdo jih je
 dal v Čuka. Najprvo so rekli, da jih
 je tisti tako lepo opisal, ki pride le
 vsake kvatre enkrat domov. Potem pa
 se je zvedelo, da je to napravil hnt
 od neke gospodične, ki ima povsod
 svoj nos in jezik. (Dotična »hnt«
 naj si nič ne domišljuje, sicer jo bo
 Čuk še posebej kavsnil.) Čuk pa pra-
 vi, da tudi to ne drži, in si je punca
 sama izmislila, ker ima prehudo lau-
 tazijo. Čuk vendar sam vse vidi in ve.
 lko sliši — ne?

TRGOVCI!

Velikonočne razglednice boste dobili
 v veliki izberl in po nizkih cenah v
NARODNI KNJIGARNI
 v GORICI, VIA GIOSUE' CARDUCCI ŠT. 7.

IZ SV. IVANA.

Društvo Zverin je zadela
 grozna usoda. Omenjeno dru-
 štvo si je hotelo za puslno ne-
 deljo omastiti malo svoje že-
 lodce in jih pobarvati z dobrim
 vinom. Naročili so zato v go-
 silni večerjo s 333 kokoši za
 60 članov zverin na dveh no-
 gah. Čuk na palci je bil radove-
 den na lo pojedino, zato je po-
 molil svoj kljun zraven. Na dnu
 je čepel in videl čudne stvari.

Zagledal je namreč 999 pe-
 rulnic in 555 golih vratov brez
 mesa. Tega se je tako prestra-
 šil, da je skoraj odlelel, a se je
 vseeno vrnil, ker ga je prema-
 gala radovednost. Videl je me-
 slo kokošjih skokov debel
 krompir, skoki pa so brez per-
 ja zleleli v obljubljeno deželo.
 Pač pa je bilo dovolj radiča.
 Ljudje so po pojedini naročali
 še kranjske klobase.

ZDRAVNISKA.

Bilo je zelo slabo vreme in
 noč. Zdravnika so poklicali k
 neki bolni gospej. Ta jo je pre-
 iskal, nato svečano rekel:
 »Spošlovana gospa, če vas še
 enkrat tako prime, pokličite k

sebi lakoj svojo družino in no-
 tarja!«

Gospa vsa presstrašena: »Za
 božjo voljo, ali sem tako sla-
 va!«

»Bog obvaruj«, je rekel
 zdravnik »ah jaz nočem, da bi
 bil samo jaz lak nogec in za-
 stonj vstajal iz gorke postelje
 v laki noči!«

IZ SOLE.

Učitelj: Torej pazi, Peter, če
 je sedajle na mizi pet muh, na-
 lo udariš s pesljo in usmrtiš
 eno, koliko jih še ostane?

Peter: »Ena sama ... mrlva
 muha!«

ZEEO PRIDEN SIN.

»Ne, on ne kadi!«
 »Tudi pije ne?«
 »Nikdar!«
 »In zvečer ne gre v mesto?«
 »Ne, večinoma gre lakoj po
 večerji spat!«

»Oh kako srečen oče ste, ko
 male tako pridnega sinaj!« Jaz
 vas kar zavidam.

»Koliko let pa ima vaš mladi
 gospod?«

»Oh, štiri!«

IME.

»Torej misle še zbrali imena
 za svojega novorojenega sin-
 čka?«

»Ne!«

»No, kako je pa to mogoče,
 ali se vam ne zdi nobeno ime
 dovolj lepo?«

»O da, ah vesle, ne moremo
 ugotoviti, kateri srlec je najbolj
 bogal!«

Vrtojbenska „mižerja“.

Velika je »mižerija«,
 občuti vsaki kmet,
 gospod iz Mirna zmerja,
 v »sekvester« pride »det«.

ava, koza, ven iz hleva,
 radosti ni še ta,
 kaj reče uboga reva,
 a zarubijo še psa.

pnik prid'ga in oznanja:
 ubi, dragi Mohorjan,
 nje, ki s' naročen nanje
 di ponj, da ti jih dam«.

z poslušam, ko modruje
 arček, ko iz cerkve gre:
 kaj kriči in vpije župnik,
 nje pa naj ima le!«

o jaz »bukve« šel sem dvigat',
 če župnik: »Dragi Zan,
 dve lireki moraš dati,
 tlej pravi boš kristjan«.

r podražila je karta,
 acc, mast in drugo vse,
 prav zvija nos in »martra«
 smo krivi sami vse.

z pa pravim: »Ne dam lire,
 ši k »Mat'ci« vpišem se,
 za lir pet lepe knjige
 o leto čita se.

dve liri pa »čerine«
 pim si in še »globine«,
 še »popolare« fine,
 se malo podržim.

ustimo tele čenče
 slišiš ti Luiš,
 povej ti kaj je nov'ga,
 r se bolj okol držiš.

este boter Zan ta moda
 bešala je glave »vsim«,
 llec kratko, noga gola,
 ogi svet, kaj bo še z njim

Pravijo, da je neki lepi in zelo duhoviti gospodični iz Doline pisala Sova, naj čita »Čuka«. Pa se je ženica kljub svoji modrosti zmotila in ob dolžini krivegal Drugič naj pazi, če ne bo prišla pravičnem Čuku v zamero, ker zdaj ima pri njem še velik kartel.

Pravijo, da istotam že enega petelina ne morejo zaklati, da ne bi popili 5 litrov vina in 3 litre žganja, taki pijanci so. Vode, vodel!

Pravijo, da je v Tržiču strašno pobožna ženska, ki stika za nedeljskimi turisti in jih gonit v cerkev. Včasih naj pregleda zvečer ob 10. uri tudi okrog Skale in naj napodi »pobožne« deklince in fantiče spat.

Pravijo, da je blizu Tržiča turist, ki zbira prispevke za slovar mednarodnih kletvic.

Pravijo na Črnučah, da je praznovanje pustnega torca, prav dobro poteklo. Kakor povsod znajo tudi tukaj skrbeti, da se gostilničarjem sodi praznijo. Neka gospodična je z veliko slovesnostjo obhajala svoj god. Tudi Čuk ji častita.

Pravijo, da nadebudna gospodična D. iz Črnuč najrajši zahaja v temne predprostore vagonov kamničana. — Zadnjič je prišla v eno takšno »kamričo« pa je naletela na smolo. Notri je bilo polno moških, kar je gospodični najbrž ugajalo. Obrnil se je pa eden od moških k nji in rekel: »Vi pa bi gospodična pa kar zginite! Tudi brez takšnih frajljic opravimo...« D. se je nos potegnil do tal in odkurila jo je ven.

Pravijo na Črnučah, da gospodična D. zelo žaluje, da je napočil žalostni postni čas. Namerjala je namreč ponuditi Čuku svoje razmrcvarjeno srce. Skoda...

Pravijo v Ljubljani, da bo na mestnem trgu v kratkem času javna dražba po cestah na grabljenega blata. Temu se ni čuditi, ker so blato že celo zimo pridelovali po vzornih ulicah ter ga skladali ob krajih v visoke kopice. Torej pozor!

Pravijo v Ljubljani, da bodo na nekaterih ulicah uvedli čolnarski promet. To pa radi tega, ker vode ni kam spustiti in jo je tudi škoda. Sedaj je že naročenih nekaj čolnov, in išče se več izvežhanih veslačev.

Pravijo v Ljubljani, da bo gostoljubni »Rožnik« zopet sprejemal goste, stare in mlade, zaljubljene in hrepeneče.

Pravijo, da je v Sužidu stricev kot v Drežnici koštrunov. Ko bi jih toliko ne bilo, bi sovražstva ne bilo, bi vsak živel veselo pod žalostno goro.

Pravijo v Kosoveljah, da so dekleta na pust z godcem — glihala.

Pravijo v Kosoveljah, da so dekleta pričakovala godce zricana pri vodnjaku in si hladila srca.

Pravijo, da so dekleta v Kosoveljah na pustni večer prepozno priredila ples ob osmi uri zvečer, ker se po navadi prične ob treh.

Pravijo v Kosoveljah, da dekleta ne — marajo — domačih fantov, zato prihajajo Pliskovski ob priložnostih v vas.

Pravijo, da so v Kosezih ustanovili neko pisarno; za uradnika je izvoljen stric »Čunkar«. Kdor ima kakšne pritožbe, naj kar pošlje na gori omenjeno upravništvo.

Pravijo istotam, da je neki fant, ki ne mara deklet z dolgimi lasmi, rajši spremlja kratkolaske na veselice in prihaja v poznih urah domov.

Pravijo Vel. Bukovčani, da ne marajo njihova dekleta poslati v Trnovo k maši, jih rajši pošiljajo pridno v Rim, ker je daleč.

Pravijo, da se nahaja na Mašunu neki lovec, kateri vedno lovi lisice. *Pravijo*, da mu bodo deli zlati križ na prsi, ker je začel »jagati« proti Bistrici.

Pravijo v Dobrempolju, da se je neka »signorina« na pust zelo postavljala po vasi, ker ji je prišel oče iz

gozda kratak čas delat, in ta nosi »gamsport« na klobuku.

Pravijo, da vižovske »frajle« hodijo vsako nedeljo v Devin na lov, a zaman čakajo, ker so Francili in Pepili že davno zaročeni.

Pravijo v Biljah, da se neka oseba močno zavzema za neko damo.

Pravijo, da je v Biljah neki novopečeni »doktor di potreba«, ki dela recepte za zdravila zdravim ljudem. Ne vemo pa, kje je perfecioniral na Pliskovici ali v Vrtočah.

Pravijo istotam, da omenjeni doktor ni nič kaj priporočljiv, ker pripisuje ljudem po cele škafe zdravlil in tako lahko spravi koga še na beraško palico. Salamensko velik želoдец mora imeti, da požre toliko omenjene robe.

Pravijo gospodične Devinke, da če pridejo še enkrat vižovke v Devin, bo »aufbiks«.

Pravijo, da je Marička iz seslanskega hriba obolela na srcu, ker ji je fantič nezvest.

Pravijo, da ima društvo Nelojskega v Sesljanu prav izvrstne igralko.

Pravijo, da se je gospodična S.....ja zelo jezila, ker ni mogla plesati v Vižovljah; krivda je, da je morala prodajati peteršilj.

Pravijo, da se vižovski fantje močno jezijo, ker so Sesljanci ves dobiček v Vižovljah pobrali, da bodo drugi krat rajši sami imeli plesni venček.

Pravijo med Uncem in Rakekom, da so na pustni večer tamburaši iz Brda celo noč izvrstno igrali, ate je pa tako tancal, da je vse podplate zdrsal.

Pravijo, da je v Zg. Domžalah neka... ina, ki se zelo postavlja, da je lepa, a je noben fant ne pogleda. Tudi stoji po eno uro pred zrcalom, potem pa gre, da si poišče katerega.

Pravijo v Zarečici, da je prišla Sova od tam nekje in pod klenom fofota, vsem ljudem miru ne da. Ko bo tega dosti, bo šla proti mestu gledat za moža.

Pravijo, da je Tina v Bistrici dobila nagrado v maski v kinu največ zaradi tega, ker je jako leno »tango« in »alla mosca« plesala. Tudi Čuk se je s svojo ljubico Sovo lepo zabaval in je tudi tango plesal, nagrade v maski pa ni dobil nič.

Pravijo, da se je v Kosezah plesal tako imenovano polstertanz, katerega pa Bistričanke niso posetile, kljub vsem zgovarjanjem starih koseških klenetelj, ki najbolj gledajo na svoje prelube hčerke. Čuk je pa s kljunom prinesel »povšter«, »tanca« pa ni plesal.

Pravijo, da je Pepi v Kosezah jako nezadovoljna, ker ji je Čuk vedno za netami. Tudi Čuku njegova ljubica Sova ne da miru.

Pravijo, da je glavni centralni odbor koseških »sinjorin« pod vodstvom tetke Pepe jednoglasno sklenil napraviti ofenzivo proti Čuku, vjele so nedolžnega ptiča Pepeta, ter ga obsodile, da bodo plačale za mašo, da bi se posušil. Pepetu se ne bo zgodilo pa nič, ker čuva ga ponosni nočni ptič — Čuk na palci.

Pravijo, da so se na pust pri Bafti ljudje morali poslužiti v bližnjem studencu zaradi prehitre kelnarice in zaradi močnega vipavca.

Pravijo rozentalske kikelce, da bodo protestirale proti prekratnemu predpustu.

Pravijo istotam, da je »galante uomo« kupil »kaneto«, da bo šel po nevesto v Brda, pa kot se vidi, »kaneto« ni dal na glavo.

Pravijo, da je na Colu neka gospica s svojimi tovarišicami, ki je iznašla baje novo pisavo in se ž njo po vasi nonaša. Ej, ti gospica, še premalo si prebrisana. Če ne znaš pisati boljše, pa pridi k nam, da te navadimo nove pisave.

Pravijo istotam, da bi za potrebo napravili tri-nadstropno šolo, da bi se to dekle hodilo učiti slovenskih črk v

tretje nadstropje. Čuk, Čuk, zakaj tako hitro zasačiš vsako tako deklico?

Pravijo, da je na Kanalskem Vrhju neka punca tako usmiljenega srca in zavihnega nosa, da se je na pustno nedeljo nekemu fantu za en kozarček vina, trikrat oddahnila.

Pravijo, da se bodo pri Sv. Ivanu lahko vsi udeležili procesije sv. R. Teslesa, ker bodo zdaj zgradili tramvaj okoli cerkve in ne bodo imeli tisti, ki

jih noge bolijo, nohenega izgovor več.

Pravijo, da je Trst postal Ljubljana, ker že 10 dni ne vidijo solnca, ker prevelika megla.

Pravijo v Jurjevi dolini, da nestrice vljudno naproša sosednje lara, da naj mu eden odstopi eno dekle, mogoče s prirastkom.

LUIGI CALISSANO & FIGLI IZDELOVANJE VINA, ALBA

Bogata izbira finega vina
v steklenicah:

Barbera, Frelsa, Barolo,
Bracchetto, Nebiolo, Asti
spumante, Gran spumante

Namizna vina:

Grignolin belo vino navadno
v steklenicah — — —

in zaloga pri

SALFATI GIUS.

ZGANIARNA, Trg sv. Antona 7. GORICA

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN
DENAR V JUGOSLAVIJI
Ljubljanska posojilnica

F. N. M. N.

v novopreurejenih prostorih

v Ljubljani
Mestni trg. Stev. 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpora in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odgovornim rokom obrestuje tudi višje po dogovoru.

PODRUŽNICA

Ljubljanske kreditne banke v Gorici

Corso Verdi „Trgovski Dom“

Telefon št 50 — Brzjavni naslov: Ljubljanska banka

Delniška glavnica	CENTALA	Rezerve Din.
Din. 50,000.000	LJUBLJANA	10,000.000

Podružnice: Brežice, Celje, Črnomelj, Kranj, Maribor, Metkovič, Novi Sad, Pluj, Sarajevo, Split, Trst.

Agencija: Logatec.

Vloge na knjižice po 4%.

Nakup in prodaja tujih valut in čekov.

Nakup obligacij vojne odškodnine po najvišji dnevni ceni. Izvršujejo se nakazila v tujo in inozemstvo in vsi drugi v bančno stroko spadajoči posli najkulantneje.

Odlikovani zobozdravniški atelje

Brezigar Rudolf v Gorici

ul. Mameli 5, I. nadstr. (prej Via Scuole)
sprejema vsaki dan od 9-12 in od 2-5.

Delo zajamčeno, za manj premožne po znižanih cenah

Manufakturo, perilo, izdelane obleke
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7